

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dębicy z dnia 8 października 2019r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony Y. K. jest prezesem firmy (...) Sp. z o.o., która to firma prowadzi między innymi działalność w zakresie agencji pracy tymczasowej oraz pośrednictwa pracy dla podmiotów prowadzących działalność na terytorium Polski. Siedziba firmy znajduje w D. przy ulicy (...).

Zgodnie z treścią umowy z dnia 13 czerwca 2018 roku obwiniony jako prezes ww. firmy zobowiązał się na rzecz firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. do wyszukiwania pracowników gotowych podjąć legalną pracę na rzecz tej firmy.

Od dnia 5 lutego 2019 roku do dnia 15 marca 2019 roku funkcjonariusze Straży Granicznej I. Ż. i M. K. przeprowadzali kontrolę w firmie (...) Sp. z o.o. na okoliczność ustalenia legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców, powierzenia wykonywania pracy cudzoziemcom i prowadzenia działalności gospodarczej przez cudzoziemców. W ww. firmie w wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, iż obwiniony Y. K. jako prezes firmy (...) Sp. z o.o. w okresie od 13 czerwca 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku skierował do firmy (...) Sp. z o.o. cudzoziemców, tj. D. S., O. M., V. M., E. V., J. A., V. H., R. P., V. H. i D. K. bez zawarcia z ww. cudzoziemcami pisemnej umowy. Również Y. K. w okresie od dnia 21 stycznia 2019 roku do dnia 27 lutego 2019 roku skierował do firmy (...) Sp. z o.o. cudzoziemców, tj. Y. K., N. N. i P. S. bez zawarcia z tymi cudzoziemcami pisemnej umowy. Jak również ustalono w trakcie tych czynności kontrolnych, obwiniony w okresie od 13 czerwca 2018 roku do 27 lutego 2019 roku nie poinformował cudzoziemców w języku dla nich zrozumiałym o zasadach dotyczących wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemca na terytorium RP oraz nie dopełnił obowiązku w zakresie poinformowania o zasadach wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemca na terytorium RP względem firmy (...) Sp. z o.o., jak również nie prowadził wykazu cudzoziemców kierowanych do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Dowód: - wyjaśnienia obwinionego Y. K. k. 17-18,

- zeznania świadka I. Ż. k. 16,

- protokół kontroli z dnia 15 marca 2019 r. k. 2-11,

- umowa nr (...) z dnia 13 maja 2018 r. k. 12-14.

Obwiniony Y. K. ma 62 lata. Z tytułu prowadzonej działalności osiąga dochód w kwocie 200 złotych miesięcznie. Jest rozwiedzony, na utrzymaniu ma matkę. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo. Jak również oświadczył nie był karany.

Dowód: - dane osobopoznawcze k. 17.

Obwiniony Y. K. słuchany w trakcie czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że prowadząc działalność gospodarczą w postaci pośrednictwa pracy nie wiedział o wszystkich obowiązujących przepisach związanych z prowadzeniem tego typu działalności. Wyjaśnił, iż nie wiedział o okoliczności, że był zobowiązany do przekazywania cudzoziemcom informacji w formie pisemnej, bowiem zawsze robił to w formie ustnej. Podał, że po przeprowadzonej kontroli wypełnia już swoje obowiązki zgodnie z przepisami ustawy o promocji zatrudnienia.

Obwiniony na rozprawie nie był słuchany, bowiem prawidłowo i osobiście zawiadomiony nie stawiał się na termin rozprawy bez usprawiedliwienia swojej nieobecności. Stąd też Sąd zdecydował o przeprowadzeniu postępowania zaocznie, bowiem obwiniony prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawiał się na nią, a swojej nieobecności nie usprawiedliwił.

Przyznanie się obwinionego do zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości, gdyż jest zgodne z zeznaniami I. Ż., a także znajduje potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji na okoliczności sprawy, w tym koreluje z protokołem kontroli (k.2-11). Należy podkreślić, iż niewątpliwie obwiniony przyznał, że nie był świadomy obowiązujących przepisów z zakresu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, jednak w żadnym stopniu nie usprawiedliwia to jego zachowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariusza Straży Granicznej I. Ż., która w sposób spójny i jasny wskazała na okoliczności przeprowadzonej kontroli w firmie (...). z o.o z siedzibą w D.. Jako osoba obca dla obwinionego nie miała żadnych podstaw w celowym działaniu na jego niekorzyść, skoro jej zeznania korelują nie tylko z protokołem kontroli (k.2-11), ale również znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach obwinionego, który przyznał się do zarzucanego mu czynu.

Dokumenty i protokoły znajdujące się w aktach sprawy nie budzą żadnej wątpliwości ani co do formy, ani co do treści. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności ani rzetelności.

Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony Y. K. zrealizował swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 121 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Wykroczenia z art. 121 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy dopuszcza się ten, kto, prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1 lit. g, nie kieruje cudzoziemca do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej bezpośrednio do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub nie zawiera z cudzoziemcem umowy, o której mowa w art. 85a ust. 2, lub zawiera tę umowę niezgodnie z warunkami określonymi w art. 85a ust. 3, lub nie przedstawia cudzoziemcowi pisemnego tłumaczenia tej umowy, lub nie przedstawia cudzoziemcowi lub podmiotowi pisemnej informacji, o której mowa w art. 85a ust. 5, lub nie prowadzi wykazów, o których mowa w art. 85a ust. 6.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało sprawstwo Y. K., który jako prezes firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w D. prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę polegającą na kierowaniu cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w okresie od 13 czerwca 2018 roku do 31 grudnia 2018 roku skierował do firmy (...) Sp. z o.o. cudzoziemców, tj. D. S., O. M., V. M., E. V., J. A., V. H., R. P., V. H. i D. K. oraz w okresie od 21 stycznia 2019 roku do 27 lutego 2019 roku skierował do firmy (...) Sp. z o.o. cudzoziemców, tj. Y. K., N. N. i P. S. bez zawarcia z cudzoziemcami pisemnej umowy, o której mowa w art. 85a ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Ponadto obwiniony w okresie od 13 czerwca 2018 roku do 27 lutego 2019 roku nie dopełnił obowiązku o którym mowa w art. 85a ust. 5 cyt. wyżej ustawy tj. nie poinformował cudzoziemców w języku dla nich zrozumiałym o zasadach dotyczących wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemca na terytorium RP oraz nie dopełnił obowiązku w zakresie poinformowania o zasadach wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemca na terytorium RP względem firmy (...) sp. z o.o. oraz nie prowadził wykazu cudzoziemców kierowanych do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej określonych w art. 85a ust. 6 wyżej cyt. ustawy. Na tak ustalony stan faktyczny wskazuje omówiony w sprawie materiał dowodowy. Obwiniony Y. K. przyznał się do zarzucanego mu wykroczenia, a jego przyznanie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a więc zeznań I. Ż., a także zebranej w sprawie dokumentacji, w tym protokołu kontroli (k.2-11), nie budzi wątpliwości.

Wina obwinionego nie budzi żadnych wątpliwości. Jest on osobą dorosłą, poczytalną. Żadne czynniki nie ograniczały zdolności rozpoznania znaczenia czynu u obwinionego i jego zdolności pokierowania swoim postępowaniem.

Stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego należy uznać za przeciętny. Wskazać należy, iż zachowanie obwinionego miało charakter zapewne nieplanowany i wynikało z jego niewielkiego doświadczenia w prowadzeniu tego typu działalności.

Za powyższy czyn Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 4.000 (cztery tysiące) złotych uznając jednocześnie tak sformułowaną karę jako adekwatną, słuszną i sprawiedliwą reakcję za popełniony czyn. Orzeczonej karze przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej obwinionego. Powinien zdać sobie sprawę z naganności swego czynu i konieczności postępowania zgodnie z porządkiem prawnym. Orzeczonej karze unaocznia obwinionemu, że popełnianie wykroczeń jest nieopłacalne oraz, że wiąże się z represją karną. Zauważyć należy, iż wobec obwinionego za przypisane mu wykroczenie można było orzec karę nie niższą niż 4.000 (cztery tysiące) złotych. Tak więc orzeczenie kary w najniższym ustawowym wymiarze zagrożenia nie można uznać za surową w stosunku do popełnionego czynu przez obwinionego, skoro jest to najniższy wymiar kary jaki przewiduje ustawodawca za popełnienie tego wykroczenia. Przy czym ustalając taki wymiar kary grzywny, Sąd miał na uwadze, że obwiniony nie był karany i prowadził tego typu działalność przez stosunkowo niedługi okres czasu, a więc miał niewielkie doświadczenie w prowadzeniu takiej działalności. Wymierzona obwinionemu kara spełni także swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponieważ sytuacja materialna obwinionego jest trudna, Sąd zwolnił go w całości od obowiązku uiszczenia zryczałtowanych wydatków i opłaty obciążając nimi Skarb Państwa.